

ROK POTOPY

MARGARET
ATWOODOVÁ

**ROK
POTOPY**

ROK POTOPY

MADDADDAM, SVAZEK DRUHÝ

**MARGARET
ATWOODOVÁ**

Přeložila Dominika Křestanová

Edici Fantastika řídí Martin Šust.

Czech edition © Argo, 2025

Copyright © 2009 by O. W. Toad Ltd.

Translation © Dominika Křesťanová, 2025

Cover art © Milan Malík, 2025

ISBN 978-80-257-4903-6 (váz.)

ISBN 978-80-257-4932-6 (e-kniha)

Graemovi a Jess

ZAHRAHA

Kdo Zahradu má ve své péči,
Zahradu v zelení?
Tu nejkrásnější, jež kdy byla
na světě k vidění?

Nespočet Božích stvoření tu
v radosti svorně žilo,
než kruté chtění chamtivců je
nadobro vyhladilo.

A stromy, na nichž plody zrály
a květů byly plny,
písečné duny zasypaly
od země po koruny.

Třpytivým vodám odzvonilo,
pozřel je bahna sliz,
i ptačí chorál navždy ztichl,
i pracovitý hmyz.

Po tobě budu, Zahrado má,
tak dlouho truchlit ve snech,
než nové plémě Zahradníků,
opět ti život vdechne.

Z nepsaného *Kancionálu Božích Zahradníků*

ROK POTOPY

1

TOBY

ROK DVACET PĚT, ROK POTOPY

Časně ráno Toby vyšplhá nahoru na střechu, aby se podívala na východ slunce. Pro lepší rovnováhu se opírá o násadu od mopu – výtah už nějaký čas nefunguje a zadní schody jsou mokré a kluzké. Kdyby upadla, nikdo ji nesesbírá.

Počínající vedro zvedne z pásu stromů mezi ní a chátajícím městem mlžný opar. Ve vzduchu je neurčitě cítit spálenina, pach karamelu, dehtu a nepříliš čerstvé grilovačky, a k tomu pachutí popela a mastnoty, jakou vydává hořící smetiště po dešti. Opuštěné věže v dálce připomínají prastarý korálový útes, jsou stejně vybledlé, bezbarvé a neživotné.

Nějaký život ale zůstává. Ptačí cvrlikání, nejspíš vrabčáci. Jejich tenké hlásky znějí ostře a zřetelně, nehty na skle, když je teď nepřehlušuje hluk dopravy. Jestlipak si toho ticha bez motorů všimli? A jestli ano, dělá jim radost? Toby nemá ponětí. Na rozdíl od jiných Zahradníků – těch jurodivějších, nebo možná předávkovaných – nikdy nepropadala iluzi, že umí s ptactvem hovořit.

Na východě začíná stoupat slunce, barví šedomodrý opar vyznačující vzdálený oceán do ruda. Supi hřadující na zavlažovacích sloupech roztáhnou křídla, aby si je osušili, rozevírají se jako černé deštníky. Jeden a po něm další vzlétají v teplých proudech vzduchu a ve spirálách stoupají vzhůru. Když se znenadání spustí k zemi, znamená to, že zahlédli mršinu.

Supi jsou naši přátelé, učili Zahradníci. Očišťují zemi. Jsou to nezbytní temní Boží andělé tělesného rozkladu. Představte si tu hrůzu, kdyby neexistovala smrt!

Věřím tomu ještě? ptá se Toby.

Zblízka je všechno jiné.

Na střeše je několik květináčů, okrasné rostliny v nich už stačily zdivočet, a pár laviček z nápodoby dřeva. Dřív tu bývala i plachta proti slunci na odpolední koktejly, ale odnesl ji vítr. Toby se posadí na jednu z laviček a obhlíží okolí. Zvedne dalekohled a přejede jím zleva doprava. Neudržené keře lumirůží lemující příjezdovou cestu připomínají roztržené kartáče na vlasy, fialová záře květů v silícím světle bledne. Růžové solárpláty západního vchodu mají připomínat nepálené cihly puebla, bránu tarasí změřt do sebe zapasovaných aut.

Záhony zarostly mléčem a lopuchy a nad nimi poletují ohromné modrozelené můry kudzu. V bazénkách fontán ve tvaru mušle stojí zatuchlá dešťová voda. Na parkovištích růžový golfový vozík a dva růžové minivany Lázní NovoTy s logem pomrkávajícího oka. O něco dál je na příjezdové cestě ještě třetí minivan nabořený do stromu, z okénka donedávna visela paže, ale už je pryč.

Široké trávníky zarostly vyčouhlým plevelem. Pod klejichou, turanem a šťovíkem se tu a tam zvedají nízké nepravidelné hrbolky, z nichž občas vykoukne cíp látky nebo se zableskne kost. V těch místech někdo upadl, někdo z lidí, kteří utíkali nebo se potáceli přes trávník. Toby všechno sledovala ze střechy přikrčená za květináčem, ale dlouho to nevydržela. Někteří volali o pomoc, jako by věděli, že tam je. Ale jak jim mohla pomoci?

Bazén je potažený skvrnitým povlakem řas. A už se v něm usadily žáby. Na mělkém konci je loví volavky velké i popelavé, a taky pávolavky. Nějaký čas se Toby snažila vytahovat menší zvířata, která spadla nedopatřením do vody a utopila se, světélkující zelené králíky, krysy, mývunky s pruhovanými ocasy a lupičskou maskou. Teď už je nechává být. Třeba se z nich nějakým způsobem začnou líhnout ryby. Až bude bazén ještě močalovitější.

Pohrává si s myšlenkou, že by ty teoretické ryby někdy v budoucnu jedla? To snad ne.

Zatím ne.

Zaměří dalekohled na tmou obklopující stěnu stromů, popínavých úponků, vějířovitých listů palem a křovin v podrostu. Jediné nebezpečí může hrozit odtamtud. Ale jaké nebezpečí? To si neumí představit.

V noci se ozývají obvyklé zvuky: v dálce štěkání psů, pištění myší, bublavé hlásky cvrčků, tu a tam zafrká žába. Krev v jejích uších: *ka-tůš, ka-tůš, ka-tůš*. Těžké koště smetající suché listí.

„Spi už,“ řekne nahlas. Nikdy ale nespí dobře, ne od doby, kdy zůstala v celé budově sama. Někdy slyší hlasy, lidské hlasy plné bolesti, volají ji. Nebo hlasy žen – žen, které tu dřív pracovaly, i těch nervózních žen, které sem přicházely hledat odpočinek a omlazení. Cákalý se v bazénu, procházely po trávnících. Samé růžové, konejšené a konejšící hlasy.

Nebo hlasy Zahradníků, mumlající či prozpěvující, hlasy dětí, které se společně smějí nahore v Zahradě na Rajském útesu. Adam Jedna, Nuala a Burt. Stará Pillar se svými včelami. A Zeb. Jestli je někdo z nich ještě naživu, musí to být Zeb, každým dnem se může objevit na silnici nebo mezi stromy.

Touhle dobou ale už je určitě mrtvý. Je lepší brát to takhle. Neplýtvat nadějí.

Určitě ale musel zůstat ještě někdo, přece není jediná na celé planetě. Musí tu být i další. Ale jsou to přátelé, nebo nepřátelé? Jak to pozná, jestli někoho uvidí?

Je připravená. Dveře jsou zamčené, okna zamřížovaná. Jenže ani takové překážky nic nezaručují, do každého uzavřeného prostoru se dá proniknout.

I ve spánku naslouchá, jako to dělají zvířata – čeká na změnu ve vzorci, na neznámý zvuk, na ticho rozestupující se jako prasklina ve skále.

Když malí živočichové umlknou, říká Adam Jedna, znamená to, že mají strach. Hlídejte si zvuk jejich strachu.

2

REN

ROK DVACET PĚT, ROK POTOPY

Se slovy opatrně. Dej si pozor, co píšeš. Nezanechávej stopy.

Tak nás to Zahradníci učili, když jsem mezi nimi vyrůstala. Vysvětlovali nám, že se máme držet paměti, protože na nic psaného se nedá spolehnout. Duch putuje od úst k ústům, ne z věci do věci: knihy lze spálit, papír se rozpadne, počítače je možné zničit. Jen Duch žije věčně, a Duch není věc.

Psaní je nebezpečné, vykládali Adamové a Evy, protože tě nepřítel jeho prostřednictvím může vystopovat, dopadnout a na základě tvých slov odsoudit.

Ted' se ale přes nás přehnala Bezvodá potopa a já nemusím mít strach něco napsat, protože ti, kdo by moje psaní mohli použít proti mně, jsou s největší pravděpodobností mrtví. Takže si můžu psát, co mě napadne.

Tužkou na obočí čmárám na zeď vedle zrcadla svoje jméno, *Ren*. Napsala jsem ho už mockrát. *Renrenren*, je to jako písnička. Když je člověk moc dlouho sám, mohl by zapomenout, kdo vlastně je. To mám od Amandy.

Z okna nevidím ven, je z luxfer. Ze dveří se nedostanu, protože jsou zamčené zvenčí. Ještě pořád ale mám vzduch a vodu, dokud solární pohon nevyprová službu, ještě pořád mám jídlo.

Mám štěstí. Mám vážně ohromné štěstí. Jen si spočítej, za co všechno můžeš být vděčná, říkala Amanda. A tak počítám. Zaprvé mám štěstí,

že když přišla Potopa, pracovala jsem tady v Šupinách. Zadruhé jsem měla ještě větší štěstí, že jsem byla zavřená v riskanténě tady nahoře, protože díky tomu jsem byla v bezpečí. Před nedávnem jsem totiž měla narušený kožní biofilm – jeden klient se neudržel a kousl mě, prokousl i ty zelené flitry – a čekala jsem na výsledky testu. Nedostalo se ke mně nic vlhkého, obešlo se to bez výměšků a narušené membrány, šlo jen o suchou trhlinku kousek od lokte, takže jsem si nedělala žádné velké starosti. Tady v Šupinách ale hlídali každou maličkost. Museli dbát na svou pověst, vědělo se o nás, že jsme ty nejčistší rajdy ve městě.

V Šupinách a škvírách se o člověka postarali, to se musí nechat. Když měl talent, samozřejmě. Slušné jídlo, doktor po ruce, když jste ho potřebovali, a tuzéry víc než slušné, protože sem chodili nejvyšší šarže ze SekurKorpu. Vedli ten klub vážně dobře, i když se nacházel v dost podezřelé oblasti – jako ostatně všechny kluby. Patřilo to k věci, jak říkával Mordis: ordinérnost dělá kšefty, v tom je právě ten šmrnc, chce to trochu křiklavé obscenity, něco maličko perverzního, protože proč by k nám někdo chodil, kdyby totéž dostal od tuctové buchy, co má doma, s krémem na obličej a bílýma bavlněnýma spodáráma?

Mordis si nikdy nebral servítky. Dělal v téhle branži už od dětství, a když postavili pasáky a celý pouliční obchod mimo zákon – údajně v zájmu veřejného zdraví a bezpečí žen – a přesunuli všechny do SeksMartu, kde je měl SekurKorp pod dohledem, získal Mordis díky svým zkušenostem velkou výhodu. „Jde o to, koho znáš,“ říkával. „A co na ně víš.“ Pak se usmál a poplácal člověka po zadku – jen tak přátelsky, nikdy po nás nechtěl žádné výhody. Měl svoje zásady.

Byl to šlachovitý chlapík s oholenou hlavou a černýma, lesklýma a pozorňýma očima, které připomínaly mravenčí hlavičky. Dokud všechno šlapalo, jak mělo, byl ohromný klidáš. Kdyby si na nás ale někdo z klientů dovoloval, vždycky se nás zastal. „Mým nejlepším holkám nebude nikdo ubližovat,“ říkal. Byla to pro něj otázka cti.

Navíc nesnášel plýtvání a my pro něj byly drahocenný majetek, jak říkal. Nejlepší z nejlepších. Po nástupu SeksMartu bylo zůstat mimo systém nejen nelegální, ale i ubohé. V zapadlých uličkách se vleklo pár

starých trosek prolezlých nemocemi a v podstatě žebraly. Žádný chlap se ždíbcem mozku v hlavě by se jich ani nedotkl. „Nebezpečný odpad,“ přezdívaly jsme jim my ze Šupin. Nebylo správné jimi takhle pohrdat, měly jsme být soucitnější. Ale soucit vyžaduje úsilí, a my byly mladé.

Tu noc, kdy se rozpoutala Bezvodá potopa, jsem tedy čekala na výsledky testů. Nechávali nás v riskanténě celé týdny pro případ, že bychom snad měly něco nakažlivého. Jídlo k nám přicházelo skrze hermeticky uzavřený průvlak, a navíc jsme tu měly malou ledničku s drobným občerstvením. Voda se filtrovala v obou směrech, ta, co šla dovnitř i co šla ven. Člověk tu měl všechno, co potřeboval, jen se nudil. Dalo se cvičit na přístrojích, což jsem dost využívala, protože akrobatka na hrazdě potřebuje být v kondici.

Dalo se koukat na televizi nebo na staré filmy, poslouchat hudbu nebo telefonovat. Případně se člověk mohl přes monitory interkomu spojit s dalšími místnostmi v Šupinách. Někdy jsme při šibání mezi vzdechy schválně mrkly do kamery, aby se dotyčná uvězněná dočasně v riskanténě trochu pobavila. Věděly jsme, kde přesně kamery jsou, schovávaly se mezi vzorkem hadí kůže nebo v peří na stropě. Byly jsme v Šupinách jako jedna velká rodina a Mordis byl rád, když jsme se i z riskantény jakoby účastnily dění.

S Mordisem jsem se cítila úžasně v bezpečí. Věděla jsem, že kdyby se dělo něco vážně zlého, můžu jít za ním. Moc podobných lidí jsem v životě nepotkala. Většinou byla taková Amanda. Občas Zeb. A Toby. Od Toby by to jeden nečekal, byla fakt hodně drsná, ale když se topíte, nemá cenu chytat se něčeho měkce rozbředlého. Chce to pevnější materiál.

DEN STVOŘENÍ